

פרולוג

מתחילים מהסוף

היה זה ביום שני אחר הצהריים. שמש בהירה זרחה על רקע השמים התכולים והאוויר היה צלול. שלוש עשרה בנות ישבו ביחד בחדר המגורים הענק של בית משפחת קיסר. שש מתוכן היו בנות משפחת קיסר: ברכה בת השלוש-עשרה וחמש אחיותיה בנות האחת עשרה, הלא הן חמישיית קיסר הידועה והמפורסמת. האחרות (מלבד חייקי חן, שהתלוותה אל אחותה התאומה, פנינקי) היוו את צוות "חדשות בית יעקב", העיתון החודשי של בית ספר בית יעקב בלומטאון.

נחמה אורנשטיין, האחראית על הפצת העיתון, נשענה במרפקיה על אדן החלון הרחב והביטה דרכו החוצה, על החצר שבחזית הבית. "תראו מה שהולך בחוץ", אמרה בקול מהורהר.

מבטן של חברותיה נדד אחרי מבטה, שהיה נעוץ בעליו של עץ האלון הענק - היחידי שנותר עומד בחצר ביתם של בני משפחת קיסר -

שרפרפו קלות ברוח הנעימה. הן לא ידעו אם היא מתכוונת בדבריה לרוח הקלילה, או להרס ולחורבן שהיו זרועים עדיין בחצר. אולם כולן כאחת הנהנו בראשיהן בהסכמה אילמת.

קשה היה להאמין שרק יומיים קודם לכן, אף אחת משלוש עשרה הבנות הנוכחות לא האמינה שהשמש תשוב ותזרח עליהן אי פעם... זהבה קיסר זזה מהחלון ורכנה לגרד פיסת בוך שדבקה בנעליה. "נראה לכם שהבוץ הזה יתייבש אי פעם?" שאלה ביאוש.

"עם כל יום שעובר, המצב משתפר," ניחמה אותה ג'ני פרבר. ג'ני הייתה בעלת תשובה שהגיעה לבית ספרן בתחילת השנה ולמדה בכיתה ז'. היא שמשה בתור עורכת המשנה של "חדשות בית יעקב" וכתבותיה היו מרתקות מאין כמותן.

"ודאי," הסכימה איתה יוכי קיסר. "אתן זוכרות איך החצר נראתה שלשום?"

הבעת פניהן הבהירה שהן זכרו גם זכרו. ג'ני הצטמררה. זהבה מצמצה בעיניה והמשיכה בנסיונותיה להסיר את הבוץ מנעליה.

"איזו הרפתקה," נאנחה דיני קיסר ונראתה שקועה בחלום. בשלב זה, הן היו בטוחות שלעולם לא יתעייפו מלומר את המשפט הזה.

"אמא שלי עדיין לא התאוששה," העירה בתיה בן לוי ונענעה בראשה הנה והנה.

"אמא שלי הבטיחה לעצמה ולכולם שמעכשיו והלאה, היא תאזין לפחות פעמיים ביום להקלטת תחזית מזג האוויר שמושמעת בטלפון," הכריזה חני קאופמן, העורכת הראשית של "חדשות בית יעקב". "היא מקווה שלעולם לא תאלץ לעבור שוב חויה כזו בחייה."
 "באמת חויה..." הדהד קולה של תקוה קיסר אחרי חני.

הבנות נרעדו. דממה השתררה בחדר, דממה עמוסת זכרונות. האם זה באמת היה רק לפני יומיים?

יוכי שברה את השקט. היא התקרבה אל החלון והכריזה: "היי מישהו מגיע. זה נראה כמו... כן!"

"מי זה, מי זה?" הביטו אחיותיה החוצה בעניין.

"דפנה!" קראה יוכי ונופפה בידיה בהתלהבות.

"זו דפנה!" קראה רבקה קיסר, הגדולה מבין בנות החמישיה ורצה לעבר הדלת. כולן רצו אחריה.

"מי זו דפנה?" שאלה אילנה סילבר את נחמה.

נחמה משכה בכתפיה. "אין לי מושג. בואי נלך לראות."

המכונית נעצרה בזהירות ליד הבית, לאחר שתמרנה בין העצים והשיחים העקורים, הריסות הגדר, קרשים ואבנים שנחו בכל פינה ועבר. אשה גבוהה, בעלת כתפיים רחבות יצאה ממנה. למשך רגעים מספר היא רק הביטה סביבה בעינים נדהמות ושתקה.

"לא יאמן," אמרה לבסוף. "ראיתי אמנם תמונות בעיתונים, אבל זה בכלל לא דומה למה שרואים מקרוב..." היא השתתקה שוב.

"אתמול זה היה נראה עוד יותר גרוע," הודיעה לה רבקה בעליצות. "פועלים מהעיריה כבר היו פה כמה וכמה פעמים מאז מוצאי שבת ופינו את הרוב."

"רצינו לעזור להם," הוסיפה תקוה והחזירה את משקפיה העבים למקומם, לאחר שגלשו על גשר אפה. תקוה הייתה עיוורת כמעט לחלוטין. "אבל הם אמרו שיש בכל מקום חוטי חשמל ובורות מסוכנים."

דפנה נענעה בראשה הנה והנה. "מדעים." אולם אז נזכרה היכן היא

נמצאת ומדוע הגיעה. היא חייכה אל בנות משפחת קיסר והביטה באחרות בסקרנות ובעניין. "מה דעתכן לערוך הכרות ביני לבין חברותיכן החמודות?"

זהבה לקחה על עצמה את המשימה. "בנות, זו דפנה גרינשפן, היא עיתונאית, כתבת בשבועון 'אוצרות יהודיים'. סיפרנו לכן כבר שבשבוע שעבר הגיע מניו-יורק צוות של השבועון כדי לראיין אותנו - את בנות חמישיית קיסר. השבועון פרסם עלינו כתבה כשנולדנו וכעת, עניין אותם לראיין אותנו אחת עשרה שנים אחר כך. דפנה הייתה הכתבת הראשית בצוות."

חברות מערכת "חדשות בית יעקב" בחנו את הכתבת הניו-יורקית בעיניים מעריצות. הן אמנם הצליחו להוציא את עיתון בית הספר מדי חודש בחודשו, אבל מה זה לעומת כתבת בשבועון מפורסם ורב תפוצת כמו 'אוצרות יהודיים', שמגיע לעשרות אלפי בתים. ג'ני הרגישה עצבנות מה. מה יהיה אם תפלוט איזו אמירה מטופשת ולא לעניין?

"זוהי חני קאופמן," המשיכה זהבה והחוותה בידה לעברה של הנערה נמוכת הקומה ובעלת השער הבהיר שעמדה לידה. "היא העורכת של עיתון בית הספר שלנו." חני הסמיקה. דפנה העניקה לה מבט חם ויציב, מלווה בחיוך של הערכה, דבר שהעניק לחני הרגשה נינוחה לגמרי.

"וזה ג'ני פרבר," עורכת המשנה.

ג'ני חייכה בביישנות מה והגיבה בניד ראש, מנסה להראות רשמית כמו עיתונאית אמיתית.

זהבה החוותה לעברה של בתיה. "בתיה בן לוי היא האחראית על

המודעות. אבא שלה הוא הבעלים של חנות הפיצה הטובה ביותר בארץ. כדאי לך לטעום!"

דפנה חייכה חיוך רחב לעברה של בתיה כהת השער והעין, שהייתה במקור ילידת ישראל. "אשמח אם תראו לי פעם את המקום."

"נחמה אורנשטיין, אחראית על ההפצה," נחמה הציגה את עצמה והחוותה קידה רצינית לכאורה. דפנה החזירה לה קידה "רצינית" באותה מידה.

"ואני אילנה סילבר," אמרה אילנה שהגיעה לבלומטאון, עם משפחתה מקליפורניה הרחוקה, בתחילת השנה, בחיוך ידידותי לבן שיניים. "העוזרת של נחמה."

"נעים מאד," אמרה דפנה בלבביות.

רבקה קיסר החליטה שהגיע הזמן לקחת את העניינים בידים והמשיכה להציג את הבנות הנותרות.

"הבאה בתור, זו פנינקי חן, האמנית הידועה שהיא המעצבת הגרפית של עיתון 'חדשות בית יעקב'."

פנינקי חייכה לעברה של האורחת מניו-יורק.

"ואחרונה חביבה," המשיכה זהבה, "חייקי חן, מרכזת פרוייקט החסד של בית יעקב בלומטאון."

"לשעבר חברת מערכת 'חדשות בית יעקב' גם כן," הוסיפה חייקי וחייכה לעברה של דפנה.

דפנה חייכה אליה בחזרה. "אני שמחה לפגוש אתכן, בנות." היא נעצרה לשניה. "שמעתי על יכולת ההתמודדות שלכן ב... במצבים מיוחדים."

ברכה הייתה מופתעת. "איך שמעתי?"

"שוחחתי הבוקר עם אמך. היא לא סיפרה לכן?"

ברכה נענעה בראשה לשלילה. "כנראה שעוד ישנו," חייכה. "אנחנו עדיין בשלבי התאוששות."

דפנה חייכה, אולם ניכר היה שמשוהו אחר מעסיק את מחשבתה. היא נעצה מבט בבנות משפחת קיסר ולאחר מכן בבנות מערכת "חדשות בית יעקב". "אני מבינה שכולכן הייתן כאן בבית בשבת?"

"בהחלט," אישרה יוכי ונרעדה. "הכי בבית שרק יכול להיות." חלק מהבנות צחקו, אולם צחוקן היה חסר שמחה. ההרפתקה שלהן הייתה טריה מדי עדיין מכדי שיוכלו לצחוק.

דיני נזכרה פתאום שצריך להתנהג בנימוס. "בואי, הכנסי," הזמינה את דפנה. "אבא ואמא לא בבית כרגע, אבל הם אמורים לחזור ממש בקרוב."

"עוד נשארו המון עוגות מהשבוע שעבר," אמרה יוכי בחיוך רב משמעות.

דפנה קיבלה את ההזמנה להכנס אל פנים הבית. "לא, תודה, בלי שום עוגות," אמרה בתקיפות. "באתי לכאן בענייני עסקים."

"עסקים?" תמהה ברכה לאחר שהיו כולן ישובות בחדר המגורים. "איזה עסקים?"

"שני דברים." דפנה פתחה את תיקה הגדול. "ראשית כל, הבאת איתי תמונות שהצלמת צילמה כאן בשבוע שעבר. הייתי רוצה שההורים שלך ואתן תאשרו את אלה שאנו רוצים להשתמש בהן לצורך הכתבה."

"תמונות?" התלהבה זהבה. "אני רוצה לראות!"

"עדיף היה שנעשה זאת כשהורייך יגיעו," הציעה דפנה והשאירה את

התמונות אצלה. "בינתיים," אמרה בנימה מסתורית ומבטה הקיף את כל החבורה, "אני שמחה שכולכן נמצאות כאן היום, כי יש לי הצעה עבורכן."

עשרים ושש עינים סקרניות נתלו בציפיה בפניה של דפנה, שהמשיכה לאחר שראתה שהמתח גואה בקרבן. "נראה לי," כך אמרה, "שיש לנו כאן ספר?"

"ספר?" חזרה אחריה דיני בחוסר הבנה.

"כן, ספר," הנהנה דפנה והחלה לפרט בקול נלהב: "העורכת שלי היא זו שהציעה למעשה את הרעיון. הסיפור שארע לכם בשבת הזו מרגש ומרתק מספיק כדי להפוך אותו לספר שאנשים יהיו מעוניינים לקרוא. אם אתן, כולכן תהיו מוכנות לכתוב אותו, אקח על עצמי לערוך וללטש את החומר ולכתוב תוספות בכל מקום שידרש." דפנה קרנה מהתרגשות. "זה יהיה רב־מכר!"

ואז פרצה המהומה. לכולם היה מה לומר וכולם רצו לומר את מה שהיה להם לומר מיד ובלי שהיות. אולם כאשר בליל הקולות דעך ברור היה שכולן באותה דעה. הייתה זו יוכי שביטאה אותה. "לכתוב ספר? אין שום בעיה!" וזה בדיוק מה שהן עשו.

חמישה ראשים פנו בבת אחת לכיוון שביל הגישה המוביל אל הבית. "זו המכונית שלנו!" קראה יוכי בשמחה. היא אחזה בידה של תקוה והחלה לדדות אתה ביחד על רגלה הבריאה, לעבר המכונית המתקרבת. כל אחיותיהן קמו בעקבותיהן ורצו גם הן לאותו כיוון.

בשניה בה עצרה המכונית בחניה, קפצו נוסעיה מתוכה. קריאות של שמחה, חיבוקים של אהבה ודמעות של התרגשות התערבבו בדקות הבאות אלה באלה. שרה'לה נצמדה אל זהבה ולא הניחה לה לזוז ממנה.

"דאגנו לכם," כך אמרה לאחותה הגדולה בעיניים גדולות שהפיקו כנות ותוס. "אמא כמעט בכתה כששמעה מה קרה לכם. באמת, ראיתי!"

"מה? את בטוחה?" זהבה הייתה נרעשת. אמא בוכה רק כשהיא מתפללת. "אבל ה' שמר עלינו כל הזמן."

"בליל שבת לא כל כך הרגשת כך," הזכירה לה יוכי.

"ליל שבת..." זהבה הצטמררה. "בואי לא נדבר על זה עכשיו."

אבל לא הייתה להן כל ברירה, היות שזה היה בדיוק מה שאחיהן רצו לשמוע. הם היו להוטים לדעת כל פרט על סופת הטורנדו ועל השבת שעברה על אחיותיהם. יחד עם זאת, הם בחנו כל הזמן את החצר זרועת השברים וההריסות.

"הוי, ראו!" קרא חזקי והצביע על ערמה של חוטי טלפון מסובכים זה בזה, שהייתה מוטלת בירכתי החצר, ממתינה לצוותות הפינוי שיבואו לסיים את מלאכתם. מוישי הצביע לעבר אחר.

"כן, וראו את העץ הזה. נראה לכם שנוכל אי פעם לחזור ולהשתמש בדלת הראשית של הבית?"

"הייתם צריכים לראות את המקום הזה בשבת עצמה," אמרה יוכי ביותר משמץ גאווה. "תארו לעצמכם שזה נראה כך, אחרי שכל הלילה עבדו פה אנשים בפינוי החצר."

אבא קיסר הביט בבית עצמו. "לפחות הבית נראה יחסית שלם, מלבד המרפסת שבחזית."

"והבוץ," אמרה זהבה, בוחנת באי שביעות רצון את נעליה המרובבות בכתמים חומים. "נראה לכם שתהייה לנו אי פעם חצר נורמלית, כמו לפני יום שישי?"

לתקוה הייתה שאלה אחרת. "האם זה יעלה הרבה כסף לתקן את המרפסת?" התעניינה בדאגה.

אביה שלח אליה חיוך מרגיע. "אל תדאגי, חמדתי. נסתדר. העיקר שאתן, הבנות, בריאות ושלמות. כל השאר כבר לא כל כך חשוב."

"יוכי לא בריאה ושלמה," הבחינה שרה'לה. "תראו את הרגל שלה." בפעם הראשונה שמו אבא ואמא קיסר את ליבם לקרסולה החבוש של יוכי. "יוכי!" קראה אמא קיסר. "מה קרה?"

"הו, זה ממש שום דבר," מיהרה יוכי להרגיע אותה. "זה אפילו לא כואב."

"נפלת?" התעניין מוישי.

יוכי הנהנה, מקווה שאיש לא ישאל אותה מהיכן נפלה. תקוה עזרה לה להחלץ מן המצר ושאלה: "צריכים לקחת אותה לצילום, לא?"

"בהחלט!" קבע אבא קיסר.

"אני נכנסת פנימה לקבוע לה תור," הוסיפה אשתו ופנתה לעבר הבית. בזהירות רבה תמרנו בני המשפחה את דרכם מסביב לשלוליות הבוץ הגדולות, אל עבר הדלת האחורית של הבית. הם נכנסו אל המטבח

והלכו הישר לחדר המגורים, שם התיישבו בנוחות על הספה, על הכורסאות ועל השטיח. אמא קיסר הגיעה לחדר המגורים לאחר דקות ספורות והודיעה: "נקבע לנו תור לצילום היום אחר הצהרים, יוכי. בינתיים אפשר להתרווח קצת ביחד."

אבא קיסר פנה אל ברכה. "התחילי את, ברכה, ספרי לנו על הכל, מבלי להחסיר אף פרט."

ברכה שערסלה את אהובי התינוקת בזרועותיה החלה לגולל את סיפורן.

קריאות ביניים אין ספור ליוו את הסיפור. שאלות מלאות עניין ואכפתיות נשאלו והתשובות סופקו ברצון לכל דורש. כאשר הבנות הגיעו למבצע החילוץ שלהן, באמצעות מסוק, נאנחו מוישי וחזקי בקול. "זה לא הוגן!" רטן חזקי. "לנו אף פעם לא קורים דברים נחמדים כאלה."

"נכון," הסכים איתו מוישי. "בשביל מה בכלל היינו צריכים את הנסיעה המשעממת הזו לבולטימור?"

"אהה, פתאום הנסיעה לבולטימור כבר משעממת?" סנט בו אביו. "ביום חמישי שעבר קרנת מאושר על כך שאתה נוסע ולא אחיותיך." מוישי אמנם היה נבוך ומבוויש, אבל לא היה מסוגל להתאפק והפטיר: "מאיפה יכולתי לדעת שזו אמורה להיות השבת המיוחדת ביותר שעברה על בלומטאון אי פעם?"

אבא קיסר שמע והנהן בכובד ראש. "נראה לי שזו הנקודה. אנחנו אף פעם לא יודעים כיצד יתפתחו דברים. אבל בכל מקרה, אנחנו חייבים לעשות כמיטב יכולתנו כדי להתמודד עם האתגרים שנצבים לפנינו בכל מצב."

"זה בדיוק מה שעשינו, אבא," קראה רבקה בגאווה. "לא מיד בהתחלה. אז נבהלנו כהוגן. אבל אחר כך נזכרנו מה פירוש שבת." "אפשר לשכוח את זה לפעמים, כשהכל הולך חלק," הוסיפה דיני בהבעה מהורהרת.

"נכון מאד," הסכימה אמא. "אני בטוחה שזה מובן לכן מאליו, אבל אומר זאת שוב: אנחנו גאים בכן, בנות. כולנו מאד גאים בכן." חיוכה החם ליטף את כל הבנות יחד וכל אחת לחוד.

ברכה הניחה את אהובי על הרצפה ולאחר מכן התמתחה ופיהקה. "אפשר לומר שקיבלנו מנת התרגשות והרפתקאות, שתספיק לנו להמון זמן. ועכשיו, יש לי רק משאלה אחת: לישון שוב במיטה שלי." "נראה לי שנוכל למלא את משאלתך בלי בעיות," חייכה אמא.

אולם היא לא דייקה בדבריה. המשפחה התפזרה לחדרי הבית השונים, ביחד עם המזוודות והתיקים אותם צריך היה לפרוק. לפתע נשמעה קריאה מבוהלת מהחדר הקטן שמול חדרן של בנות החמישיה. "הוי, לא!" בנות החמישיה רצו לחדרה של ברכה. הבנים מיהרו במעלה המדרגות והצטרפו לשם גם הם. "מה קרה ברכה? מה ראית?"

מבלי לומר מילה הצביעה ברכה על נקודה מסוימת. כולם הביטו כלפי מעלה. בתקרה התהווה סדק בולט ומכוער, ממקומות מספר לאורכו נטפו מים בטפטוף יציב. על הרצפה התהוו כבר שלוליות גדולות. טיפ... טיפ... טיפ...

יוכי גיחכה בטוב לב. "אמרת שיש לך משאלה אחת?" ברכה נאנחה. "כן. אולי תוכלו לפנות לי מקום בחדר שלכן הלילה?" "ודאי, ודאי!" השיבה זהבה ברוחב לב. נצטופף קצת אמנם, אבל ביחס למה שעברנו כבר, זה ממש לא כלום."

ברכה, מלווה בבנות החמישיה ובאחיה, ירדה למטה לחפש את הוריהם. היא מצאה אותם ישובים במטבח, לוגמים משקה חם. שרה'לה ואהובי שיחקו לידם בשקט. אבא קיסר בדיוק היה באמצע משפט.

"... לא כל כך נורא בסך הכל, נדרשת אמנם לא מעט עבודה כדי להחזיר לבית את המראה הקודם שלו, אבל הבה נתמקד במה שיש ולא במה שאין. לפחות יש לנו קורת גג מעל ראשינו."

מן הפתח כחכחה ברכה בגרונה. "אה... לא בדיוק."

אביה פנה לעברה. גבותיו התרוממו בשאלה למראה תשעת ילדיו הנצבים בפתח המטבח. "מה? למה את מתכוונת?"

ברכה סיפרה לו.

מצחו של אבא קיסר התקמט בדאגה, אבל את מצב רוחה הטוב של אמא קיסר לא ניתן היה להכניע.

"טוב, אז יש לנו עוד בעיה אחת לפתור," היא אמרה בעליצות. "העיקר שהמשפחה שוב נמצאת ביחד, בריאה, שלמה ומוגנת, ברוך השם."

עם אמירה כזו לא יכול היה איש להתווכח. באותו רגע נשמעו נקישות רמות על הדלת.

חזקי רץ לפתוח ועד מהרה הופיעה במטבח דמות גבוהה ומוכרת.

"אשי!" קראו עשרה ויותר קולות ביחד.

"אנחנו תמיד שמחים לראות אותך, אשי, אבל מה מביא אותך הביתה היום?" שאל אבא קיסר בסקרנות, לאחר שלחץ בחוס את ידי בנו.

"דאגתי," הודה אשי. "לא כל יום מתחוללת בבלומטאון סופת טורנדו. הוא נשען על השיש ובחן את משפחתו. "מבחוץ זה נראה נורא, אבל כולכם נראים ברוך השם מאה אחוז. איך אתן מרגישות אחרי כל מה שעבר עליכן?" שאל את אחיותיו.

"אנחנו בסדר גמור," אמרה לו דיני. "באמת מאה אחוז."
מראה הסדק בתקרת חדרה הבזיק במוחה של ברכה ולפתע, נמוג
כבועת סבון. מה זה משנה? הם בריאים ושלמים והם ביחד.
היא חייכה אל אחיה הגדול.
"לא יכול להיות טוב יותר," אמרה בקול בוטח.
ואכן התכוונה לכך.